

A tükör megverése. Self-portrait

az ajkak fehér csontjait megropogtatta. óva intette,
fenyegette, most pedig dulakodni kezd a tükörrel. törné, pedig
így csak masszírozza az üveget. s öklében a rezonanciaüreg
oly csekély, hangtalan ütlegel.
ha megnyugszik, egy szem földiepret, mint egy csikket, elnyom
a hamusban. visszatereli magába a verejtékcseppeket.
elvégre ő sült először fókahúst a völgyben, erre büszke lehet.
elrozdásodott lakókocsi lekaszált rét szélén, áll. benne áll
a piszkozatban.
az összeeresztett ágakon a környék lelopott stoptáblái lógnak.
értett a szóból: állta a szavát.
a felhők egybegöngyölt héjai, akár egy jókora nevetőszerv,
ami hallgat.

Egy oltott fa kihallgatása

megismerem magamról, amikor hallottam rólad.
tudom magamról, amikor hallok rólad.
tudni fogod, hogy most többet
mondott el magáról?
alig várom, hogy hamarabb hallottam.
alig várom, hogy hallgassam
korábban.
jobban megismerem magamról,
ha hallok rólad.
jobban fogok tudni magamról, ha hallok rólad.
kérek, tudni fogod, hogy most többet
magyaráz meg magáról?

alig várom, hogy hallgassam
korábban. alig várom, hogy hamarabb hallom.
magamról többet tudok, amikor hallok
rólad. tudod, hogy most többet mond
rólad? alig várom, hogy hallom.
magamról többet tudok, amikor hallok
rólad.
jobban megismerem magamról, ha hallok rólad.
tudná, hogy most többet mesél rólad?
nem mondtam, elmentem, nem mondtam,
elmentem. alig várom, hogy hallgassam
korábban. még ma elmentem.
nem többé, nem messze sokkal, sokat, nem
messze, amikor hallok rólad.
nem mondtam, hogy elmentem. magamról
többet tudok, amikor hallottam róla. nem messze, el.
alig várom, hogy hallgassam
korábban.
nem megyek tovább nem messze. nem túl sokat,
többet, alig várom, hogy hamarabb hallottam.
minden irányba hallgattam. egy
fa, Daniella Schumann, téged keres.

A terület megtisztítása Hradiskón (333 m)

honfoglalás kori csontokat húztak elő a föld
gyomrából. pillanatok alatt megkerültek a régi lábasok, kondérok,
lekvárfőző üstök. fedetlenül forrt a víz a szabad ég alatt,
só, bors hintette be a vizet.
felkészültek az ebotthon kutyái – és befalták mindenestül
az avar temetőt.
jó, akkor itt ültetni fogunk. de előbb még elhamvasztunk
néhány lágyszárú tanút. tántoroghatunk meggyőződéseinkkel
a gőzben, a füstben.
tántoroghatunk körforgalomban rekedt huzatként reggelig.
biccentéssel egyeztethetjük emlékeinket. bólogathatunk:
uniót a fenyvessel! simogathatjuk a raklapokon tornyosuló
agancskoronákat. mégis, mint az idült állatgondozónak, aki
egyetlen ketrecbe terelte össze az őrző táplálékláncot
a vadaspark utolsó napján, temetetlen félhomály
szemeinkben.